

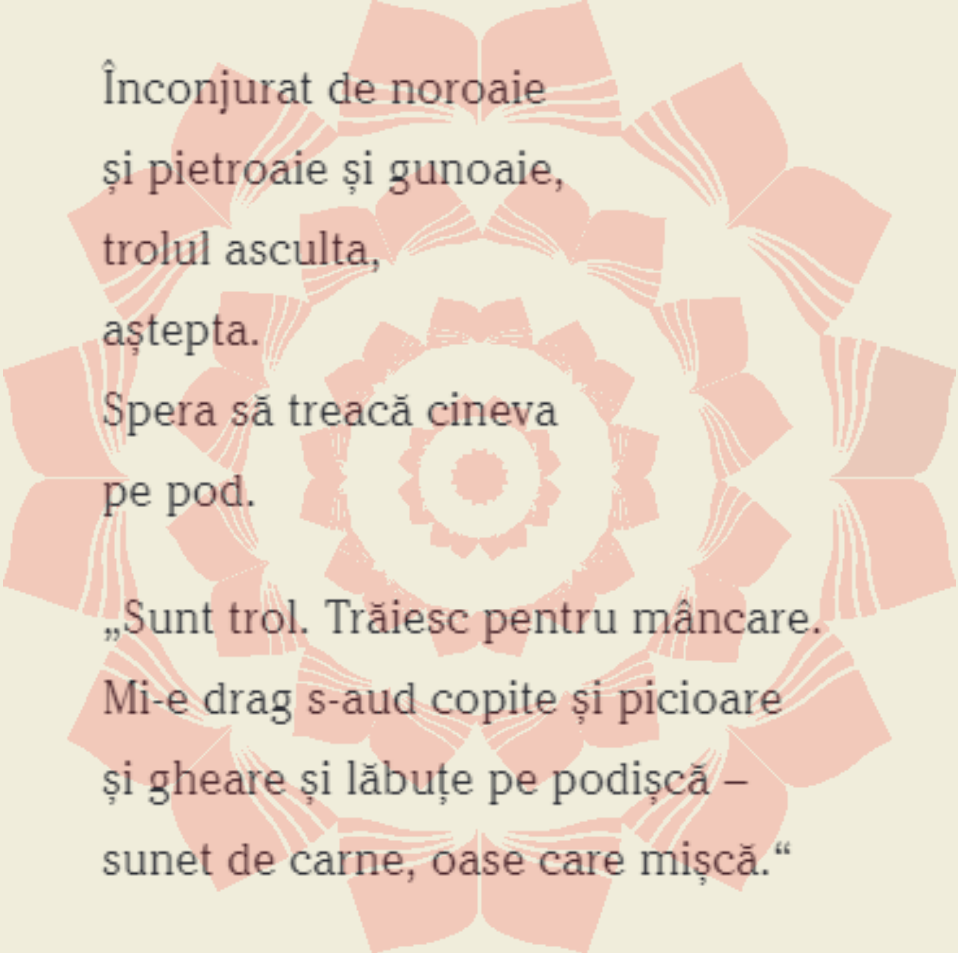
A fost odată ca
niciodată un pod.

Sub podul ăla
trăia un trol.

Înconjurat de noroaie
și pietroaie și gunoaie,
trolul asculta,
aștepta.

Spera să treacă cineva
pe pod.

„Sunt trol. Trăiesc pentru mâncare.
Mi-e drag s-aud copite și picioare
și gheare și lăbuțe pe podișcă –
sunet de carne, oase care mișcă.“

Cu o unghie murdară, trolul
și-a scos ceara din urechi.

Nu mâncase decât o gheată
de piele și niscai jeg din buric.

